Prima instanță: Judecătoria Criuleni, sediul Central, judecător Romina Țurcan

Dosarul nr. 2ac-578/25
(2-24145780-02-2ac-11092025)

D E C I Z I E

25 martie 2026 mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Ana Panov
Judecători Elena Bolocan și Svetlana Vîșcu

Grefier Victoria Chirilov

Examinând în ședința de judecată publică cererea de apel declarat de reprezentantul S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN", avocatul Radu Dumneanu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de S.R.L. „TRANS-DIREX" împotriva S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" cu privire la încasarea penalității,

împotriva hotărârii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 6 iunie 2025, prin care s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată de S.R.L. „TRANS-DIREX" împotriva S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" cu privire la încasarea penalității,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei:

La 19 decembrie 2024, S.R.L. „TRANS-DIREX", reprezentată de avocatul Vasilachi Alexandru a depus în instanța de judecată cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" cu privire la încasarea datoriei și penalității.

În motivarea acțiunii, reclamantul S.R.L. „TRANS-DIREX" a indicat că, în urma relațiilor de colaborare stabilite cu pârâtul S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN", părțile au convenit asupra prestării serviciilor de transport de către reclamant și a achitării contravalorii acestora de către pârât. În acest sens, între părți au fost încheiate contractele-comandă nr. 11/34 din 27 septembrie 2024, nr. 58/37 din 24 septembrie 2024, nr. 28/17 din 19 septembrie 2024, nr. 30/14 din 29 august 2024, nr. 29/13 din 28 august 2024, nr. 23/13 din 22 august 2024 și nr. 33/13 din 16 august 2024, în temeiul cărora reclamanta și-a asumat obligația de a presta serviciile de transport, iar pârâta s-a obligat să achite prețul convenit pentru serviciile respective.

Reclamantul a susținut că, și-a executat integral obligațiile contractuale, fapt confirmat prin actele de confirmare a serviciilor prestate, facturile fiscale și scrisorile de trăsură CMR aferente transporturilor efectuate. Potrivit acesteia, documentele respective

au fost acceptate de pârât fără rezerve, fără ca aceasta să formuleze obiecții cu privire la calitatea sau volumul serviciilor prestate.

Totodată, reclamantul a menționat că, potrivit condițiilor contractuale, pârâta urma să achite contravaloarea serviciilor în termen de 10 zile de la primirea actelor, respectiv de la semnarea actelor de recepție a serviciilor, însă această obligație nu a fost executată integral, acumulându-se o datorie în cuantum de 256 213,66 lei.

În continuare, reclamantul a explicat că, în pofida executării obligațiilor sale contractuale, pârâtul nu și-a onorat obligația de plată în termenul stabilit. În vederea soluționării amiabile a litigiului, acesta ar fi contactat verbal pe pârât în repetate rânduri, iar la 12 decembrie 2024 i-a expediat o notificare scrisă prin care a solicitat achitarea datoriei restante, precum și a penalităților aferente întârzierii la plată. Reclamantul a precizat că expedierea notificării nu reprezenta o condiție obligatorie pentru solicitarea executării obligației, întrucât scadența plăților fusese stabilită expres prin contractele încheiate între părți.

În susținerea pretenției privind încasarea datoriei contractuale, reclamantul a invocat prevederile art. 858 din Codul civil, referitoare la executarea obligațiilor în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit, art. 774 din același cod, care consacră dreptul creditorului de a pretinde executarea prestației și obligația debitorului de a o executa, precum și art. 776 din Codul civil, potrivit căruia obligațiile se nasc din contract, din fapte ilicite și din alte acte sau fapte susceptibile să le producă în condițiile legii. În opinia reclamantului, neexecutarea obligației de plată de către pârât, în pofida prestării și acceptării serviciilor de transport, constituie o încălcare a raportului obligațional și justifică încasarea datoriei în sumă de 256 213,66 lei.

Cu referire la penalitatea contractuală, reclamantul a susținut că, potrivit pct. 4 din contractele-comandă de transport, pârâtul datorează o penalitate de 0,5% pentru întârzierea executării obligației de plată. În acest sens, a solicitat încasarea sumei de 218 335,57 lei, calculată pentru perioada 13 septembrie 2024–16 decembrie 2024, în legătură cu neachitarea la termen a sumelor datorate. În justificarea acestei pretenții, reclamanta a invocat art. 942 alin. (4), art. 947 și art. 949 din Codul civil, arătând că penalitatea reprezintă o evaluare anticipată, convenită de părți, a prejudiciului cauzat prin neexecutarea obligației și că, în cazul neexecutării obligației garantate prin clauza penală, creditorul este îndreptățit să solicite atât executarea obligației principale, cât și plata penalității.

Reclamantul a menționat că, potrivit calculului prezentat, la 13 septembrie 2024, era scadentă suma de 50 359,40 lei, pentru care a fost calculată o penalitate de 0,5%, aferentă unei perioade de 10 zile, în cuantum de 25 179,70 lei. La data de 23 septembrie 2024, suma scadentă cumulată ar fi constituit 100 841,52 lei, iar penalitatea calculată pentru 11 zile ar fi fost de 61 008,42 lei. Pentru suma cumulată de 151 382,52 lei, indicată ca scadentă la 4 octombrie 2024, reclamanta a calculat o penalitate de 27 248,82 lei pentru 6 zile. Ulterior, pentru suma cumulată de 203 779,26 lei, scadentă la 10 octombrie 2024, a indicat o penalitate de 25 472,40 lei pentru 5 zile, iar pentru suma totală a datoriei de 256 213,66 lei, indicată ca scadentă la 15 octombrie 2024, a calculat o penalitate de 79 426,23

lei pentru 62 de zile. În consecință, reclamanta a pretins încasarea penalității totale de 218 335,57 lei, pe lângă datoria contractuală principală.

De asemenea, reclamantul a invocat art. 19 din Codul civil, referitor la dreptul persoanei lezate de a solicita repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial, susținând că neexecutarea obligațiilor contractuale de către pârâtă i-a cauzat un prejudiciu material direct, constând în neachitarea contravalorii serviciilor de transport prestate și în necesitatea recurgerii la mijloace judiciare pentru recuperarea creanței.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, reclamantul a invocat că a fost nevoit să se adreseze instanței din cauza neexecutării obligațiilor asumate de pârât și că, în acest context, a suportat cheltuieli aferente taxei de stat și asistenței juridice, inclusiv pentru etapa soluționării amiabile a litigiului, pregătirea actelor și reprezentarea în fața instanței de fond. În susținerea acestei pretenții, a invocat art. 90, art. 94 alin. (1) și art. 96 alin. (1) și (1^1) din Codul de procedură civilă, precum și art. 63 alin. (4) din Legea nr. 1260 din 19 iulie 2002 cu privire la avocatură, solicitând compensarea cheltuielilor de judecată în măsura în care acestea au fost efectiv suportate și sunt necesare și rezonabile.

În concluzie, reclamantul a susținut că, înscrisurile prezentate confirmă existența raporturilor contractuale, prestarea serviciilor de transport, acceptarea acestora de către pârâtă și neachitarea integrală a contravalorii serviciilor, apreciind că sunt întrunite condițiile pentru admiterea acțiunii. Prin urmare, a solicitat încasarea de la S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX” a datoriei contractuale în sumă de 256 213,66 lei, a penalității contractuale în sumă de 218 335,57 lei și a cheltuielilor de judecată aferente taxei de stat și asistenței juridice.

Totodată, a solicitat aplicarea sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile și asupra mijloacelor bănești din conturile bancare ale pârâtului, în limita valorii pretențiilor formulate, precum și examinarea cauzei în lipsa reprezentantului reclamantei, cu informarea avocatului despre actele procesuale emise și ședințele de judecată stabilite.

Astfel, prin încheierea instanței din 24 decembrie 2024, a fost admisă cererea de asigurare a acțiunii înaintată odată cu depunerea cererii de chemare în judecată de S.R.L. ”TRANS-DIREX”, reprezentată de avocatul Vasilachi Alexandru, împotriva S.R.L. ”EXCLUSIVE GARDEN” privind încasarea datoriei și penalității, fiind dispusă aplicarea sechestrului pe bunurile mobile/imobile, și pe sumele de bani aflate pe conturile bancare a S.R.L. ”EXCLUSIVE GARDEN”, cu sediul în s. Măgdăcești, r. Criuleni, c/f 1005600001384, în limita revendicărilor din acțiune – datoria de 256 213,66 lei (două sute cincizeci și șase mii două sute treisprezece lei, 66 bani) și penalitatea de 218 335,57 lei (două sute optsprezece mii trei sute treizeci și cinci lei, 57).

În materie de drept reclamantul și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe prevederile art. 90, 94, 166, 167, 174, 175, 177 din Codul de Procedură Civilă, precum și art.774, 766, 858, 874, 901, 909, 942, 944, 947, 949 din Cod Civil.

La 3 februarie 2025, reprezentantul părții pârâte S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN”, avocatul Dumneanu Radu, a depus o referință pe marginea acțiunii înaintate de S.R.L. „TRANS-DIREX”, prin care a pledat pentru respingerea ca fiind neîntemeiat capătul de cerere în ceea ce privește încasarea penalității, totodată solicitând scoaterea de pe rol a

laturii acțiunii privind încasarea penalității, pe motivul nerespectării căii prealabile de soluționare a litigiului, și de asemenea, ca opțiune a pledat pentru reducerea cuantumului penalității solicitate spre încasare, până la valoarea dobânzii de întârziere, în modul prevăzut de Lege.

În argumentarea respectivei poziții procesuale, reprezentantul părții pârâte a invocat că, având la bază relațiile comerciale între părți, S.R.L. „TRANS-DIREX" a prestat S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" servicii de transport în valoare de 357 014.62 lei, fapt care se confirmă prin facturile fiscale din 16 august 2024 (AAT5419713), 1 septembrie 2024 (AAT5419723), 1 septembrie 2024 (AAT5419726), 6 septembrie 2024 (AAU7109824) și 3 facturi din 1 octombrie 2024 (AAU7109865, AAU7109861, AAU7109852).

Prin ordinele de plată din 1 octombrie 2024, 28 noiembrie 2024 și 27 decembrie 2024, S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" a achitat datoria complet, transferând creditorului sumele de 50 240,58 lei, 50 560,38 lei și 256 213,66 lei.

În legătură cu prestarea serviciilor respective și modul în care urmau a fi achitate, susține că administratorul S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" a fost permanent în discuție cu reprezentanții S.R.L. „TRANS-DIREX", ultimii fiind informați despre situația financiară grea a întreprinderii și au consimțit acordarea termenului suplimentar pentru achitarea datoriei.

A afirmat că, la 29 ianuarie 2025, prin intermediul poștei electronice a recepționat de la Judecătoria Criuleni corespondența, prin care au fost informați despre pretențiile S.R.L. „TRANS-DIREX" da plată a datoriei în valoare de 256 213,66 lei și a penalității în valoare de 218 335,57 lei.

Totodată a adăugat că, potrivit materialelor recepționate fizic la 30 ianuarie 2024, care conținea și o încheiere din 24 ianuarie 2025, a recepționat inclusiv o notificare despre care s-a indicat că ar fi din 12 decembrie 2024 și că ar fi fost expediată în adresa S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN".

A declară însă că, S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" în realitate nu a recepționat o asemenea notificare. Or, la materialele cauzei nu este anexată nicio dovadă de expediere de către S.R.L. „TRANS-DIREX" a notificării respective și nici dovada recepționării unei asemenea notificări de către S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN".

Așadar, reprezentantul părții pârâte a făcut trimitere la prevederile art.166 alin.(2) lit. h), 167 alin.(1) lit. d) Cod de procedură civilă, și a punctat că, având în vedere că pretenția cu privire la achitarea penalității nu a fost adusă la cunoștința debitorului, este evident că până la 29 ianuarie 2025 nu s-a cunoscut despre aceasta, ori, datoria de bază a fost achitată de către debitor încă la 27 decembrie 2024.

În subsidiar, în legătură cu faptul că datoria a fost achitată integral încă la 27 decembrie 2024, iar o pretenție prin care să se confirme solicitarea părții pârâte a careva sume de bani cu titlu de penalitate S.R.L.„EXCLUSIVE GARDEN" nu a recepționat, a considerat ca fiind evident caracterul neîntemeiat al pretențiilor privind achitarea plăților care excedă corpul datoriei deja achitate.

Distinct de cele invocate supra, a menționat că, în cazul în care instanța va face abstracție de lipsa de temeinicie a pretențiilor reclamantului în partea pretențiilor care se

referă la încasarea penalității și va considera necesară compensarea a careva sume de bani în legătură cu întârzierea plății pentru serviciile de transport prestate, apreciază că penalitatea calculată de reclamant este una disproporționat de mare, în raport cu prevederile legale în vigoare. În susținerea de drept a aprecierilor sale, avocatul a făcut referire la prevederile art.art.942 alin.(5), 947 alin.(5), 953 alin.(1) Cod civil.

În aceeași ordine de idei, avocatul părții pârâte a menționat că, potrivit actelor de constatare a pagubelor cauzate culturilor agricole de calamități naturale, s-a constatat compromiterea culturilor agricole ale S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" în proporție de la 60% până la 95%.

Acestea fiind exprimate, autorul consideră a fi evident caracterul neîntemeiat al invocării capătului de cerere care se referă la solicitarea încasării penalității, cât și caracterul excepțional al compromiterii culturilor agricole ale pârâtei în condițiile în care, datorită calamităților naturale, pe parcursul anului 2024 acestea au fost compromise în proporție de la 60% până la 95%.

Poziţia instanţei de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 6 iunie 2025 s-a admis parțial acțiunea.

S-a încasat de la S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX", penalitatea aferentă întârzierii achitării plăților la scadență, conform contractelor-comandă: nr. 29/13 din 28 august 2024; nr. 30/14 din 29 august 2024; nr. 28/17 din 19 septembrie 2024; nr. 58/37 din 24 septembrie 2024 și nr. 11/34 din 27 septembrie 2024, în sumă totală de 98 145,55 lei.

S-a încasat de la S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN", în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX", cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, compuse din plata taxei de stat în sumă de 3 494,34 lei și a serviciilor de asistență juridică în sumă de 3500 lei, în total suma de 6994,34 lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că, între reclamant S.R.L. „TRANS-DIREX" și pârât S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" au fost încheiate mai multe contracte-comandă, în baza cărora reclamantul a prestat servicii de transport internațional al mărfurilor, iar pârâtul s-a obligat să achite prețul convenit în termen de 10 zile după descărcare. Prestarea serviciilor și acceptarea acestora fără obiecții au fost confirmate prin contractele-comandă, facturile fiscale și actele de confirmare a executării lucrărilor și serviciilor, semnate de ambele părți.

Instanța de fond a constatat că, la data înaintării acțiunii, pârâtul înregistra o datorie în sumă totală de 256 213,66 lei, pe care a achitat-o la 27 decembrie 2024, în cursul procesului judiciar. Întrucât reclamanta și-a concretizat pretențiile, solicitând exclusiv încasarea penalității pentru întârzierea executării obligațiilor de plată, instanța a reținut spre examinare doar acest capăt de cerere.

În acest sens, instanța a reținut că în contractele-comandă a fost prevăzută expres o penalitate în mărime de 0,5% pe zi din prețul transportării pentru neachitarea la timp a costului serviciilor prestate. A apreciat că, pârâtul nu a demonstrat existența unui acord privind amânarea termenelor de plată, iar argumentele referitoare la negocierile verbale

purtate între părți și la pagubele cauzate culturilor agricole de calamitățile naturale nu sunt de natură să înlăture răspunderea contractuală, în lipsa unui act adițional care să confirme modificarea termenelor convenite. Totodată, a considerat neîntemeiate obiecțiile privind necesitatea prezentării actelor contabile care să ateste costurile efectiv suportate de reclamantă pentru transport, întrucât clauza penală permite creditorului să solicite plata penalității convenite fără a dovedi existența și întinderea prejudiciului.

Referitor la cuantumul penalității solicitate, instanța de fond a constatat că suma de 218 335,57 lei, calculată de reclamantă, include erori de calcul și supraevaluează penalitatea datorată. Prin recalcularea acesteia în funcție de sumele neachitate și perioadele efective de întârziere, instanța a stabilit penalitatea în cuantum de 98 145,55 lei, apreciind că aceasta corespunde prevederilor contractuale și nu este excesivă în raport cu obligațiile asumate.

Cu privire la cheltuielile de judecată, instanța a reținut că, având în vedere admiterea parțială a acțiunii, acestea urmează a fi compensate proporțional pretențiilor admise, stabilind suma de 3 494,34 lei cu titlu de taxă de stat și suma de 3 500 lei pentru asistență juridică.

În consecință, instanța de fond a admis parțial acțiunea și a dispus încasarea de la S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX" a penalității în sumă de 98 145,55 lei, precum și a cheltuielilor de judecată în cuantum total de 6 994,34 lei.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 9 iunie 2025, S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" prin intermediul reprezentantului său, avocatul Dumneanu Radu a depus apel împotriva hotărârii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 6 iunie 2025, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii contestate și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Argumentele apelului:

În motivarea cererii de apel, S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" prin intermediul reprezentantului său, avocatul Dumneanu Radu a indicat că, în cadrul relațiilor comerciale dintre părți, S.R.L. „Trans-Direx" a prestat servicii de transport în valoare totală de 357014,62 lei, fapt confirmat, potrivit acestuia, prin facturile fiscale din 16 august 2024, seria AAT5419713, din 1 septembrie 2024, seriile AAT5419723 și AAT5419726, din 6 septembrie 2024, seria AAU7109824, precum și prin trei facturi fiscale din 1 octombrie 2024, seriile AAU7109865, AAU7109861 și AAU7109852. A menționat că datoria aferentă serviciilor de transport a fost achitată integral prin ordinele de plată din 1 octombrie 2024, 28 noiembrie 2024 și 27 decembrie 2024, prin care au fost transferate sumele de 50 240,58 lei, 50 560,38 lei și, respectiv, 256 213,66 lei.

Totodată, apelantul a susținut că, pe parcursul raporturilor comerciale, administratorul S.R.L. „Exclusive Garden" a purtat discuții permanente cu reprezentanții S.R.L. „Trans-Direx" privind modalitatea și termenele de achitare a datoriei, informându-i despre situația financiară dificilă a întreprinderii. Potrivit apelantului, reprezentanții creditorului au cunoscut aceste circumstanțe și au consimțit la acordarea unui termen

suplimentar pentru achitarea obligațiilor. În acest sens, a invocat și actele de constatare a pagubelor cauzate întreprinderii ca urmare a compromiterii culturilor agricole, în proporție de la 60% până la 95%, din cauza calamităților naturale produse în anul 2024.

Apelantul a mai explicat că, abia la 29 ianuarie 2025, prin intermediul poștei electronice, S.R.L. „Exclusive Garden" a recepționat de la Judecătoria Criuleni corespondența referitoare la pretențiile S.R.L. „Trans-Direx", prin care se solicita încasarea datoriei în sumă de 256 213,66 lei și a penalității în sumă de 218 335,57 lei. În opinia sa, pretenția privind penalitatea era neîntemeiată, întrucât nu existau probe care să demonstreze că actele de primire-predare anexate la cererea de chemare în judecată se refereau la serviciile contractate prin contractele-comandă prezentate, iar acestea din urmă nu constituiau un temei contractual valabil pentru calcularea penalității solicitate.

În continuare, apelantul a menționat că, materialele acțiunii civile recepționate în format fizic la 30 ianuarie 2025 conțineau încheierea din 24 ianuarie 2025, semnată electronic abia la 29 ianuarie 2025, precum și o notificare datată 12 decembrie 2024, prin care reclamantul ar fi încercat să justifice faptul că și-ar fi rezervat dreptul de a solicita penalități. A susținut că această notificare nu demonstra existența unei rezerve exprese aduse la cunoștința debitorului înainte de achitarea integrală a datoriei și că, în realitate, până la 29 ianuarie 2025, întreprinderea nu cunoscuse pretenția referitoare la penalitate.

Referitor la hotărârea contestată, apelantul a indicat că, prin hotărârea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 6 iunie 2025, acțiunea înaintată de S.R.L. „Trans-Direx" a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea de la S.R.L. „Exclusive Garden" a penalității în cuantum de 98 145,55 lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 6 994,34 lei, proporțional cu partea pretențiilor admise. A criticat concluzia instanței de fond potrivit căreia dreptul reclamantului de a solicita penalitatea ar rezulta din însăși depunerea cererii de chemare în judecată, aceasta constituind o rezervă expresă a dreptului respectiv, întemeiată pe clauzele contractelor anexate la acțiune.

În opinia apelantului, instanța de fond a interpretat în mod arbitrar circumstanțele cauzei și înscrisurile prezentate, fără a verifica existența unei legături juridice între contractele-comandă, facturile fiscale și actele de primire-predare care au stat la baza stabilirii datoriei. A susținut că, respectivele contracte-comandă se refereau la servicii de transport care urmau să fie prestate în viitor, în timp ce actele de primire-predare și facturile fiscale atestau servicii deja prestate, fără să conțină trimiteri exprese la contractele invocate de reclamant. Prin urmare, a considerat că nu putea fi justificată aplicarea retroactivă a clauzelor contractuale privind penalitatea unor raporturi juridice deja executate.

În acest context, apelantul a invocat contractul-comandă nr. 11/34 din 27 septembrie 2024, susținând că acesta prevedea transportarea mărfurilor încărcate la aceeași dată, cu destinația „Villafrut" S.R.L., Italia, în timp ce actul de primire-predare și factura fiscală seria AAU7109861, ambele din 27 septembrie 2024, indicau că serviciile fuseseră deja prestate. În opinia sa, era nerealist să se considere că transportul mărfurilor din Republica Moldova în Italia putea fi efectuat în aceeași zi în care acestea fuseseră încărcate.

Argumente similare au fost invocate în privința contractului-comandă din 24 septembrie 2024, despre care apelantul a susținut că prevedea încărcarea mărfurilor la 25

septembrie 2024, în Republica Moldova, pentru transportarea acestora către destinatarul „Garleti” S.R.L., în Italia. De asemenea, în ceea ce privește contractul-comandă din 19 septembrie 2024, a arătat că transportarea mărfurilor din Republica Moldova în orașul Bergamo, Italia, nu putea fi realizată în aceeași zi cu încărcarea acestora. Cu referire la contractul-comandă din 29 august 2024, apelantul a menționat că mărfurile urmau să fie încărcate la 30 august 2024, în timp ce factura fiscală era datată 3 septembrie 2024, actul de primire-predare – 6 septembrie 2024, iar scrisoarea de trăsură CMR – 30 august 2024. Totodată, în privința contractului-comandă din 28 august 2024, a susținut că mărfurile urmau să fie încărcate la 29 august 2024 și transportate din Republica Moldova în orașul Bergamo, Italia, ceea ce, în opinia sa, nu putea fi realizat în aceeași zi.

Apelantul a mai invocat faptul că, transportarea rutieră internațională a mărfurilor pe o distanță de peste 2 000 km presupunea traversarea a cel puțin două frontiere și îndeplinirea formalităților vamale atât în țara de origine, cât și în țara de destinație, astfel încât termenele de executare indicate în documentele prezentate erau nerealiste din punct de vedere logistic. A susținut că, simpla semnătură a reprezentantului debitorului pe actele de primire-predare nu putea confirma, prin ea însăși, posibilitatea executării serviciilor în termenele menționate și nici nu putea înlătura contradicțiile existente între înscrisurile prezentate. În consecință, a considerat că instanța de fond a apreciat formal probele, fără să verifice dacă acestea se coroborau între ele și dacă demonstrau prestarea serviciilor în temeiul contractelor-comandă invocate.

În continuare, apelantul a susținut că, instanța de fond a aplicat greșit regulile de interpretare a contractelor, în special principiul *contra proferentem*, prevăzut de art. 1107 Cod civil. A argumentat că, întrucât contractele-comandă au fost redactate de reclamant, orice neclaritate referitoare la obiectul acestora, la momentul prestării serviciilor și la baza de calcul a penalității trebuia interpretată în defavoarea părții care le-a formulat și în favoarea debitorului. În opinia sa, instanța a ignorat faptul că respectivele contracte se refereau la servicii viitoare, în timp ce penalitatea fusese solicitată pentru întârzierea achitării unor servicii deja prestate, fără a se demonstra legătura dintre cele două categorii de înscrisuri.

Totodată, apelantul a criticat modalitatea de calculare a penalității, arătând că potrivit clauzei contractuale invocate de reclamant, penalitatea era stabilită în cuantum de 0,5% pe zi de întârziere din „prețul transportării”, și nu din valoarea totală a datoriei. A susținut că aceste noțiuni sunt distincte, întrucât prețul transportării reprezintă contraprestația aferentă serviciului concret de transport, în timp ce valoarea datoriei reprezintă suma totală datorată de beneficiar pentru serviciile prestate și poate include elemente care depășesc costul propriu-zis al transportării.

În acest sens, apelantul a menționat că, reclamantul nu a prezentat probe care să permită identificarea costului efectiv al fiecărui transport, inclusiv informații privind remunerația conducătorilor auto, distanța parcursă și consumul de combustibil, greutatea și volumul mărfurilor, tipul transportului, taxele de drum și vamale, asigurările sau eventualele costuri suplimentare. A apreciat că, în lipsa acestor date și în condițiile în care clauza contractuală se referea la „prețul transportării”, calcularea penalității din valoarea integrală a datoriei constituia o interpretare nejustificată a convenției părților și

contravenea regulilor prevăzute de art. 1107 Cod civil. Prin urmare, a considerat că pretenția privind încasarea penalității în cuantum de 0,5% din valoarea datoriei, pentru fiecare zi de întârziere, urma să fie respinsă.

Un alt argument invocat de apelant a vizat stingerea dreptului de a solicita penalitatea ca urmare a achitării integrale a datoriei și a lipsei unei rezerve exprese, comunicate debitorului înainte de acceptarea plății. Acesta a făcut trimitere la art. 949 alin. (3) Cod civil, susținând că, în cazul în care creditorul acceptă executarea tardivă a obligației fără să își rezerve expres dreptul de a solicita penalitatea, dreptul respectiv se stinge. În opinia sa, întrucât S.R.L. „Exclusive Garden" a achitat integral datoria la 27 decembrie 2024, iar plata a fost acceptată de creditor, acesta din urmă nu mai putea pretinde ulterior penalitatea, în lipsa unei rezerve exprese aduse la cunoștința debitorului.

În susținerea acestui argument, apelantul a invocat și prevederile art. 166 alin. (2) lit. h) și art. 167 alin. (1) lit. d) Cod de procedură civilă, referitoare la indicarea și confirmarea respectării procedurii prealabile de soluționare a litigiului, în măsura în care aceasta este prevăzută de lege sau de contract. A susținut că notificarea din 12 decembrie 2024, invocată de reclamant, nu demonstra că debitorul fusese informat efectiv despre intenția de a solicita penalități și că depunerea cererii de chemare în judecată nu putea constitui, în circumstanțele cauzei, o rezervă expresă suficientă, atât timp cât aceasta fusese comunicată debitorului abia la 29 ianuarie 2025, după achitarea integrală a datoriei.

De asemenea, apelantul a făcut referire la Decizia Curții Supreme de Justiție din 12 august 2025, arătând că, deși aceasta a fost pronunțată ulterior hotărârii contestate, raționamentul său reflectă interpretarea pe care o consideră corectă a normelor legale privind stingerea dreptului la penalitate în cazul acceptării executării tardive fără rezervarea expresă a acestui drept. A apreciat că, admiterea apelului ar contribui la asigurarea unei practici judiciare unitare și la prevenirea pronunțării unor hotărâri contradictorii în cauze similare.

În subsidiar, apelantul a criticat și concluzia instanței de fond referitoare la lipsa relevanței circumstanțelor care au determinat întârzierea achitării datoriei. A susținut că, instanța a ignorat probele prezentate cu privire la compromiterea culturilor agricole în proporție de la 60% până la 95%, ca urmare a calamităților naturale din anul 2024, împrejurări care ar fi afectat în mod direct capacitatea financiară a întreprinderii de a-și executa obligațiile la scadență. În opinia sa, aceste evenimente constituiau circumstanțe de forță majoră care trebuiau examinate prin prisma art. 947 alin. (5) Cod civil, potrivit căruia debitorul nu este obligat să plătească penalitate în cazul în care neexecutarea obligației este justificată.

Apelantul a menționat că, în cadrul cercetării judecătorești, au fost prezentate probe privind pagubele provocate de intemperiile climaterice și că reprezentanții reclamantului fuseseră informați despre situația financiară dificilă a întreprinderii. A susținut că, a acționat cu bună-credință, solicitând acordarea unui termen suplimentar pentru achitarea datoriei și obținând, potrivit afirmațiilor sale, consimțământul creditorului. Prin urmare, a considerat nejustificată respingerea acestor argumente ca fiind irelevante și invocarea lipsei unui acord adițional scris, apreciind că instanța de fond nu a examinat în mod

corespunzător efectele circumstanțelor excepționale asupra executării obligațiilor contractuale.

În final, apelantul a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 6 iunie 2025, pronunțarea unei noi decizii prin care cererea de chemare în judecată formulată de S.R.L. „Trans-Direx" împotriva S.R.L. „Exclusive Garden" să fie respinsă ca neîntemeiată.

Poziția intimatului pe marginea apelului:

Respectând principiul contradictorialității, instanța de apel a expediat în adresa participanților la proces cererea de apel, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, însă până la data examinării apelului, nu a fost depusă referință asupra cererii de apel și nu și-au expus poziția procesuală asupra acesteia.

Termenul de declarare a apelului:

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În speță s-a stabilit că, dispozitivul hotărârii Judecătoriei Criuleni, sediul Central a fost pronunțat la 6 iunie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 9 iunie 2025, prin intermediul poștei electronice (f.d. 117-118), Colegiul constată că acesta a fost declarat în termenul prevăzut de lege.

Argumentele părților în ședința instanței de apel:

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, partea intimată S.R.L. „TRANS-DIREX" prin intermediul reprezentantului său, avocatul Vasilache Alexandru a solicitat respingerea ca neîntemeiată a cererii de apel, cu menținerea hotărârii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 6 iunie 2025, fără modificări.

Reprezentantul apelantului S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN", avocatul Dumneanu Radu în ședința instanței de apel nu s-a prezentat din motive necunoscute, deși a fost citat legal despre locul, data şi ora examinării cauzei, despre motivele neprezenții nu a informat instanța de apel, nu a înaintat cerere de amânare a ședinței sau de examinare în lipsa sa.

Prin urmare, a fost dispusă examinarea cererii de apel în lipsa participanților la proces care nu s-au prezentat, or, în conformitate cu prevederile art. 379 alin. (2) din Codul de procedură civilă, neprezentarea în ședința de judecată a apelantului sau a intimatului, a reprezentanților acestora, precum și a unui alt participant la proces, citați legal despre locul, data și ora ședinței, nu împiedică judecarea apelului.

Aprecierea instanţei de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii contestate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de apel și în raport cu materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră cererea de apel

întemeiată și pasibilă de admitere, cu casarea parțială a hotărârii instanței de fond, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 373 din Codul de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor şi obiecțiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanțelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele şi raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanțe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situație mai dificilă decît aceea din hotărîrea atacată cu apel, cu excepția cazurilor cînd consimte şi cînd hotărîrea este atacată şi de alți participanți la proces.

În conformitate cu art. 385 lit. c) din Codul de procedură civilă, instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să admită apelul şi să caseze integral sau parţial hotărârea primei instanţe, emiţând o nouă hotărâre.

Colegiul civil reține că instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanței inferioare. (Hiro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, o motivație şi o analiză clară sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești şi un aspect important al dreptului la un process echitabil.

Totodată, Colegiul judiciar consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze (a se vedea Garcia Ruiz c. Spaniei (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag.26, Moreira Ferreira vs Portugalia (nr.2) (Marea Cameră), 11 iulie 2017, parag.84,98).

Conform prevederilor art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale, dacă legea nu dispune altfel.

Totodată, prevederile art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă stabilesc că, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace probante nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace.

În conformitate cu art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces.

În această ordine de idei, Colegiul civil reține că obiectul acțiunii îl constituie pretențiile reclamantului S.R.L. „TRANS-DIREX" privind încasarea penalității pentru întârzierea achitării plăților aferente serviciilor de transport internațional de mărfuri, prestate în temeiul contractelor-comandă încheiate cu pârâtul S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN".

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe prin prisma prevederilor legale aplicabile și a criticilor invocate în cererea de apel, Colegiul civil constată că soluția instanței de fond privind încasarea penalității nu poate fi menținută integral, fiind necesară casarea parțială a hotărârii în partea respectivă și pronunțarea unei noi hotărâri, din următoarele considerente.

Din suportul probator prezent la materialele cauzei rezultă că, S.R.L. „TRANS-DIREX" pe de o parte, în calitate de prestator, s-a obligat să presteze celeilalte părţi - S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN", în calitate de beneficiar, servicii de transport al mărfurilor, iar beneficiarul s-a obligat plătească retribuţia convenită.

La caz, prin contractul-comandă nr.11/34 din 27 septembrie 2024, părțile au convenit că transportatorul S.R.L. „TRANS-DIREX" va presta pentru S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN", în calitate de client, servicii de transport a mărfurilor, prețul pentru transportare constituind 2700 euro, iar cel din urmă s-a obligat ca în termen de 10 zile după descărcare să efectueze plata prin transfer bancar (f.d.16). Cuantumul prețului pentru servicii de transport, implicit echivalentul în lei (MDL), se concretizează prin factura fiscală anexă seria/nr. AAU7109861 din 27 septembrie 2024, eliberată pe suma de 52 434 lei (f.d.14).

La rândul său, actul de confirmare a executării lucrărilor și serviciilor nr.AAU7109861 din 27 septembrie 2024 (f.d.15), este semnat de ambele părți contractante, și prin conținutul său certifică faptul că serviciile transport internațional au fost finisate fără întârziere, iar beneficiarul nu are pretenții la volumul, calitatea și termenul îndeplinirii acestora.

În mod similar, potrivit contractului-comandă nr.58/37 din 24 septembrie 2024, părțile au convenit că transportatorul S.R.L. „TRANS-DIREX" va presta pentru S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN", în calitate de client, servicii de transport a mărfurilor, prețul pentru transportare constituind 2 700 euro, iar cel din urmă s-a obligat ca în termen de 10 zile după descărcare să efectueze plata prin transfer bancar (f.d.20). Cuantumul prețului pentru servicii de transport se concretizează prin factura fiscală anexă seria/nr. AAU7109865 din 25 septembrie 2024, eliberată pe suma de 52 396,74 lei (f.d.18).

Actul de confirmare a executării lucrărilor și serviciilor nr.AAU7109865 din 25 septembrie 2024 (f.d.19), este semnat de ambele părți contractante, și prin conținutul său certifică faptul că serviciile transport internațional au fost finisate fără întârziere, iar beneficiarul nu are pretenții la volumul, calitatea și termenul îndeplinirii acestora.

Potrivit contractului-comandă nr.30/14 din 29 august 2024, părțile au convenit că transportatorul S.R.L. „TRANS-DIREX” va presta pentru S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN”, în calitate de client, servicii de transport a mărfurilor, prețul pentru transportare constituind 2600 euro, iar cel din urmă s-a obligat ca în termen de 10 zile după descărcare să efectueze plata prin transfer bancar (f.d.24). Cuantumul prețului pentru servicii de transport se concretizează prin factura fiscală anexă seria/nr. AAU7109824 din 6 septembrie 2024, eliberată pe suma de 50 482,12 lei (f.d.22).

Actul de confirmare a executării lucrărilor și serviciilor nr.AAU7109824 din 6 septembrie 2024 (f.d.23), este semnat de ambele părți contractante, și prin conținutul său certifică faptul că serviciile transport internațional au fost finisate fără întârziere, iar beneficiarul nu are pretenții la volumul, calitatea și termenul îndeplinirii acestora.

Conform contractului-comandă nr.28/17 din 19 septembrie 2024, părțile au convenit că transportatorul S.R.L. „TRANS-DIREX” va presta pentru S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN”, în calitate de client, servicii de transport a mărfurilor, prețul pentru transportare constituind 2600 euro, iar cel din urmă s-a obligat ca în termen de 10 zile după descărcare să efectueze plata prin transfer bancar (f.d.28). Cuantumul prețului pentru servicii de transport se concretizează prin factura fiscală anexă seria/nr. AAU7109852 din 19 septembrie 2024, eliberată pe suma de 50 541,40 lei (f.d.26).

Actul de confirmare a executării lucrărilor și serviciilor nr.AAU7109852 din 19 septembrie 2024 (f.d.27), este semnat de ambele părți contractante, și prin conținutul său certifică faptul că serviciile transport internațional au fost finisate fără întârziere, iar beneficiarul nu are pretenții la volumul, calitatea și termenul îndeplinirii acestora.

Conform contractului-comandă nr.29/13 din 28 august 2024, părțile au convenit că transportatorul S.R.L. „TRANS-DIREX” va presta pentru S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN”, în calitate de client, servicii de transport a mărfurilor, prețul pentru transportare constituind 2600 euro, iar cel din urmă s-a obligat ca în termen de 10 zile după descărcare să efectueze plata prin transfer bancar (f.d.32). Cuantumul prețului pentru servicii de transport se concretizează prin factura fiscală anexă seria/nr. AAT5419726 din 29 august 2024, eliberată pe suma de 50 359,40 lei (f.d.30).

Actul de confirmare a executării lucrărilor și serviciilor nr.AAT5419726 din 29 august 2024 (f.d.31), este semnat de ambele părți contractante, și prin conținutul său certifică faptul că serviciile transport internațional au fost finisate fără întârziere, iar beneficiarul nu are pretenții la volumul, calitatea și termenul îndeplinirii acestora.

De asemenea, prin contractele enumerate supra, părțile au convenit o clauză care îndreptățește prestatorul serviciilor de transport S.R.L. „TRANS-DIREX” la încasarea unei penalități în cazul în care clientul S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” nu achită costul transportării la timp, după cum urmează: ”4.Neachitarea costului transportării la timp va implica o plată suplimentară în mărime de 0,5% pe zi din prețul transportării”.

Potrivit situației existente între părți la data înaintării acțiunii de către S.R.L. „TRANS-DIREX”, detaliate în actul de verificare achitări reciproce conform situației la 9 decembrie 2024 (f.d.13), urmează că la data de 16 decembrie 2024, S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” înregistra față de S.R.L. „TRANS-DIREX” o datorie conform

contractelor de prestare a serviciilor de transport enumerate mai sus, în valoare totală de 256.213,66 lei.

Între timp, pe parcursul derulării procesului judiciar, și anume la data de 27 decembrie 2024, S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” și-a onorat obligația de plată a datoriilor acumulate față de S.R.L. „TRANS-DIREX” în baza contractelor-comandă: nr. 29/13 din 28 august 2024; nr. 30/14 din 29 august 2024; nr. 28/17 din 19 septembrie 2024; nr. 58/37 din 24 septembrie 2024 și nr. 11/34 din 27 septembrie 2024, fapt demonstrat prin conținutul ordinului de plată nr.622 din 27 decembrie 2024, prezentat de partea pârâtă (f.d.52).

Astfel, pârâta S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” a achitat datoria contractuală în sumă totală de 256 213,66 lei, iar reclamantul S.R.L. „TRANS-DIREX” și-a concretizat pretențiile, solicitând exclusiv încasarea penalității contractuale.

Prin hotărârea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 6 iunie 2025, a fost admisă parțial acțiunea. S-a încasat de la S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX”, penalitatea aferentă întârzierii achitării plăților la scadență, conform contractelor-comandă: nr. 29/13 din 28 august 2024; nr. 30/14 din 29 august 2024; nr. 28/17 din 19 septembrie 2024; nr. 58/37 din 24 septembrie 2024 și nr. 11/34 din 27 septembrie 2024, în sumă totală de 98 145,55 lei. S-a încasat de la S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN”, în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX”, cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, compuse din plata taxei de stat în sumă de 3 494,34 lei și a serviciilor de asistență juridică în sumă de 3500 lei, în total suma de 6994,34 lei.

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 9 iunie 2025, S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” prin intermediul reprezentantului său, avocatul Dumneanu Radu a depus apel împotriva hotărârii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 6 iunie 2025, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii contestate și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Astfel, cu raportare la speța în cauză, instanța de apel reține că, potrivit art. 9 din Codul civil, (1) drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sunt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile generale și de la sensul legislației civile. (2) Drepturile şi obligaţiile civile apar: a) din contracte şi din alte acte juridice; b) din acte emise de o autoritate publică, prevăzute de lege drept temei al apariției drepturilor şi obligaţiilor civile; c) din hotărâre judecătorească în care sânt stabilite drepturi şi obligaţii; d) în urma creării şi dobândirii de patrimoniu în temeiuri neinterzise de lege; e) în urma elaborării de lucrări științifice, creării de opera literare, de artă, în urma invențiilor și altor rezultate ale activității intelectuale; f) în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane; g) în urma îmbogățirii fără justă cauză; h) în urma altor fapte ale persoanelor fizice şi juridice şi a unor evenimente de care legea leagă apariţia unor efecte juridice în materie civilă.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă până la proba contrară.

Conform art.774 alin. (1) din Codul civil, în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestaţia poate consta în a da, a face sau a nu face.

Potrivit prevederilor art. 776 din Codul civil, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Conform art. 858 alin. (1)-(2) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii. Obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul și în momentul stabilit.

În cauza dedusă judecății, izvorul care a generat drepturi și obligații între părțile litigante îl constituie contractele de transport. Și anume, reclamanta SRL „TRANS-DIREX” a prestat servicii de transport pentru pârâta SRL „EXCLUSIVE GARDEN”, în baza mai multor contracte, respectiv contractul comandă nr. 11/34 din 27 septembrie 2024, nr. 58/37 din 24 septembrie 2024, nr. 28/17 din 19 septembrie 2024, nr. 30/14 din 29 august 2024, nr. 29/13 din 28 august 2024, nr. 23/13 din 22 august 2023, nr. 33/13 din 16 august 2024, potrivit acestora SRL „EXCLUSIVE GARDEN” avea obligația de a achita prețul serviciilor prestate, prețul pentru transportare.

Conex acestei stări de fapt, prevederile art.1411 din Codul civil consacră următoarele: (1) prin contractul de transport, o parte (transportator) se obligă faţă de cealaltă parte (pasager sau expeditor) să o transporte împreună cu bagajele ei sau, respectiv, să transporte bunul la locul de destinaţie, iar cealaltă parte se obligă să plătească remunerația convenită. (2) Transportarea gratuită a persoanei sau a bunului, cu excepţia cazului când este efectuată în activitatea de întreprinzător de persoana care oferă public servicii de transport, nu este guvernată de regulile prevăzute de prezentul capitol şi transportatorul poartă doar o obligaţie de prudență şi diligență. (3) Dispozițiile prezentului capitol nu se aplică transportului care cade sub incidența Codului navigației maritime comerciale al Republicii Moldova. (4) Dispozițiile legale privind prestările de servicii se aplică contractului de transport în măsura în care nu contravin dispozițiilor privind contractul de transport.

Art. 1432 alin. (1) din Codul civil prevede că, contractul de transport este constatat printr-o scrisoare de trăsură (conosament sau alt document echivalent).

În speță, contractele de transport se constată prin contractele-comandă indicate în cele de mai sus, de rând cu scrisorile de trăsură și facturile fiscale anexă la fiecare dintre ele.

Complementar, art.1375 din Codul civil stipulează că, (1) prin contractul de prestări servicii, o parte (prestator) se obligă să presteze celeilalte părţi (beneficiar) anumite servicii, iar aceasta se obligă să plătească retribuţia convenită. (2) Obiectul contractului de prestări servicii îl constituie serviciile de orice natură. (3) Contractele de muncă sânt reglementate prin legislaţia muncii.

Conținutul art. 1376 din Codul civil detaliază aspectul termenului de plată după cum urmează: (1) plata pentru servicii se efectuează după prestarea serviciilor. (2) Dacă plata pentru servicii se calculează pe anumite perioade, sumele vor fi acordate după încheierea fiecărei perioade în parte.

În continuare, Colegiul civil reține că, deși existența clauzei penale și incidența acesteia în raporturile contractuale dintre părți sunt confirmate prin înscrisurile administrate la dosar, soluția primei instanțe în partea stabilirii cuantumului penalității nu poate fi menținută, întrucât la determinarea acesteia urmează a fi examinate nu doar condițiile formale de aplicare a clauzei contractuale, ci și caracterul proporțional al sumei pretinse în raport cu obligațiile asumate, durata întârzierii și circumstanțele concrete ale executării raportului obligațional.

Colegiul civil reține că, art. 992 din Codul civil prevede că, contract este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice. Contractului îi sânt aplicabile normele cu privire la actul juridic.

În temeiul dispozițiilor art. 993 din Codul civil, oricine își poate alege în mod liber contractantul, dacă legea nu prevede altfel. Părțile contractante pot încheia în mod liber, în limitele dispozițiilor legale imperative, contracte și pot stabili conținutul lor.

Prin urmare, din moment ce contractul de prestare a serviciilor de transport este unul sinalagmatic, transportatorul S.R.L. „TRANS-DIREX", în calitate de prestator, s-a obligat să presteze celeilalte părți S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN", în calitate de beneficiar, servicii de transport al mărfurilor, iar beneficiarul s-a obligat să plătească remunerația convenită, în termenul negociat de părți.

Remunerația convenită în speță a fost denumită de părți „Prețul pentru transportare" (secțiunea a VI-a din fiecare contract), la aceeași rubrică fiind stipulată și valoarea acesteia (rubrica „Prețul").

Concomitent, Colegiul civil subliniază că neexecutarea obligațiilor contractuale reprezintă o faptă ilicită care generează un raport juridic de răspundere contractuală, al cărui conținut se reduce la dreptul creditorului de a pretinde despăgubiri pentru neexecutare și obligația debitorului de a plăti aceste despăgubiri. Totodată, clauza penală constituie un mijloc de garantare a executării obligațiilor, reprezentând o evaluare convențională și prealabilă a eventualelor prejudicii pe care debitorul va fi obligat să le plătească în cazul neexecutării prestației la care s-a îndatorat.

În conjunctura litigiului dedus soluționării, Colegiul civil constată că, la materialele dosarului au fost prezentate facturi fiscale, contractele-comandă litigioase, acte de confirmare a executării lucrărilor și serviciilor, precum și scrisori de trăsură, înscrisuri semnate de ambele părți, care confirmă existența raporturilor contractuale dintre acestea și executarea serviciilor de transport de către reclamanta S.R.L. „TRANS-DIREX".

În virtutea principiului *pacta sunt servanda*, părțile sunt obligate să respecte termenii convenți în contractele încheiate, iar executarea obligațiilor asumate nu poate fi lăsată la discreția unilaterală a uneia dintre părțile contractante.

În speță, termenul de executare a obligației pecuniare este prevăzut expres în fiecare dintre contractele-comandă care formează obiectul litigiului, fiind stabilit că plata urmează să fie efectuată în termen de 10 zile după descărcarea mărfurilor. Prin urmare, obligația pârâtei S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" de a achita contravaloarea serviciilor de transport în termenele convenite rezultă din conținutul înscrisurilor contractuale acceptate de ambele părți.

În ceea ce privește interpretările de ordin lingvistic și conceptual asupra noțiunilor și instituțiilor juridice utilizate în contractele litigioase, promovate de reprezentantul apelantei în încercarea de a contesta aplicabilitatea clauzelor contractuale, Colegiul civil reține că simpla invocare a unor pretinse neconcordanțe între datele contractelor-comandă, facturile fiscale, actele de confirmare a serviciilor și scrisorile de trăsură nu este suficientă pentru a înlătura efectele juridice ale raporturilor obligaționale stabilite între părți.

Or, înscrisurile respective urmează a fi apreciate în ansamblu, prin raportare la conținutul lor și la manifestarea de voință a părților, iar nu în mod izolat. În acest sens, actele de confirmare a executării lucrărilor și serviciilor, semnate de ambele părți contractante, atestă finalizarea transporturilor și lipsa pretențiilor beneficiarului cu privire la volumul, calitatea și termenul îndeplinirii acestora.

În consecință, Colegiul civil apreciază că argumentele apelantei referitoare la pretinsa imposibilitate a efectuării transporturilor în termenele indicate în documentele prezentate nu sunt suficiente pentru a demonstra inexistența raporturilor contractuale sau lipsa legăturii dintre contractele-comandă și serviciile facturate. Aceste susțineri nu pot prevala, în lipsa unor probe concludente care să răstoarne situația de fapt confirmată prin înscrisurile semnate de părți.

În aceeași ordine de idei, referitor la invocarea principiului *contra proferentem*, prevăzut de art. 1107 din Codul civil, Colegiul civil reține că aplicarea acestuia presupune existența unei neclarități contractuale relevante, care nu poate fi înlăturată prin interpretarea clauzelor în ansamblul lor. Or, în speță, clauza privind termenul de achitare a prețului transportării, precum și cea referitoare la penalitatea datorată în cazul întârzierii la plată sunt formulate în mod expres, nefiind identificată o ambiguitate care să justifice înlăturarea efectelor acestora.

Corespunzător, reclamanta S.R.L. „TRANS-DIREX”, bazându-se pe contractele-comandă indicate supra și în prezența situației de neexecutare în termen a obligației de plată a prețurilor pentru transportare, era îndreptățită să solicite aplicarea clauzei prevăzute la pct. 4 din fiecare contract, potrivit căreia: „Neachitarea costului transportării la timp va implica o plată suplimentară în mărime de 0,5% pe zi din prețul transportării”.

Nu poate fi omis nici faptul că însăși apelantul recunoaște că obligațiile pecuniare nu au fost executate în termenele stabilite prin contractele sus-menționate, invocând însă că ar fi purtat negocieri verbale cu reprezentanții intimatului pentru amânarea plăților aferente serviciilor de transport prestate.

Cu toate acestea, din materialele cauzei nu rezultă existența unui act adițional sau a unui alt înscris din care să rezulte în mod cert acordul părților privind modificarea termenelor de executare a obligațiilor pecuniare. În aceste condiții, susținerile referitoare la negocierile verbale nu sunt suficiente pentru a demonstra că intimatul ar fi renunțat la respectarea termenelor contractuale ori că ar fi acceptat modificarea acestora.

În subsidiar, nici actele de constatare a pagubelor cauzate culturilor agricole de calamitățile naturale, prezentate de apelantă, nu conduc, prin ele însele, la concluzia că neexecutarea obligațiilor de plată la scadență ar fi fost justificată în sensul legii. Dificultățile financiare ale debitorului, chiar dacă sunt determinate de împrejurări

economice nefavorabile sau de compromiterea culturilor agricole, nu echivalează automat cu existența unei cauze exoneratoare de răspundere contractuală.

Pentru a produce efecte juridice asupra răspunderii debitorului, asemenea împrejurări urmează să fie apreciate prin raportare la condițiile legale aplicabile și la probele administrate în cauză, inclusiv sub aspectul legăturii cauzale dintre evenimentul invocat și imposibilitatea executării obligației pecuniare. Or, în speță, apelanta nu a demonstrat că aceste împrejurări ar fi determinat o imposibilitate juridică de executare a obligației de plată și nici că părțile ar fi convenit modificarea termenelor de achitare.

În subsidiar, dincolo de explicațiile formulate de reprezentantul apelantei cu referire la faptul că respectivele contracte-comandă s-ar referi la servicii care urmau a fi prestate, iar nu la servicii deja prestate, Colegiul civil reține că înscrisurile administrate la dosar confirmă executarea serviciilor de transport și acceptarea acestora de către beneficiar. Prin urmare, aceste critici nu pot constitui, în circumstanțele cauzei, un temei suficient pentru respingerea integrală a pretenției privind penalitatea contractuală.

În contextul stărilor de fapt relevate la caz, din stipulațiunile art. 862 alin. (1) din Codul civil rezultă că, termenul de executare a obligației pecuniare, stabilit în contractul încheiat între profesioniști, care are ca obiect livrarea de bunuri, executarea de lucrări sau prestarea de servicii, nu poate depăși 60 de zile de la data prevăzută la alin. (3) lit. a), b) sau, după caz, c) din prezentul articol. Prin excepție, părțile pot stipula în mod expres în contract un termen de executare mai mare cu condiția ca această clauză să nu fie vădit abuzivă față de creditor în sensul art. 1080.

Potrivit art. 862 alin. (3) lit. a) din Codul civil, în cazul în care termenul de executare a obligației pecuniare rezultate dintr-un contract prevăzut la alin. (1) sau (2) nu este determinat și nici nu rezultă din natura acesteia, obligația pecuniară trebuie executată în termen de 30 de zile de la data: primirii de către debitor a facturii sau a unei cereri echivalente de plată.

În speță, contractele-comandă nr. 29/13 din 28 august 2024, nr. 30/14 din 29 august 2024, nr. 28/17 din 19 septembrie 2024, nr. 58/37 din 24 septembrie 2024 și nr. 11/34 din 27 septembrie 2024 prevăd termene clare de executare a obligațiilor pecuniare. Corespunzător, la data înaintării acțiunii în instanța de judecată, obligațiile de plată aferente serviciilor de transport erau scadente, iar neachitarea acestora în termenul convenit atrăgea consecințele prevăzute de contracte și de lege.

Codul civil definește clauza penală la art. 947 alin. (1), dispunând că, clauza penală este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun (penalitate).

Este de menționat că stipularea clauzei penale prezintă o utilitate practică, întrucât permite părților să evalueze anticipat consecințele neexecutării obligației și evită dificultățile probării existenței și întinderii prejudiciului. Din aceste considerente, argumentele apelantei referitoare la pretinsa obligație a intimatei de a prezenta acte de evidență contabilă care să ateste costurile efectiv suportate pentru transportarea mărfurilor nu sunt, prin ele însele, de natură să înlăture dreptul creditorului de a solicita penalitatea convenită.

Or, pentru a obține plata penalității, creditorul trebuie să demonstreze existența clauzei penale și survenirea ipotezei pentru care aceasta a fost stipulată, și anume neexecutarea, executarea necorespunzătoare sau executarea cu întârziere a obligației contractuale.

În cauza dedusă judecății, părțile au prevăzut o penalitate în mărime de 0,5% pe zi din prețul transportării. Prețul transportării, contrar susținerilor apelantei, este determinabil în baza contractelor-comandă și a documentelor aferente serviciilor prestate, fiind confirmat prin facturile fiscale și actele de confirmare a executării lucrărilor și serviciilor.

Prin urmare, Colegiul civil constată că sunt întrunite condițiile pentru angajarea răspunderii contractuale a apelantului, în partea ce ține de întârzierea executării obligațiilor pecuniare și, implicit, pentru aplicarea clauzei penale convenite de părți.

Potrivit art. 949 alin. (1) din Codul civil, dacă penalitatea este stipulată pentru cazul în care debitorul nu execută obligația, creditorul poate cere atât executarea obligației, cât și plata penalității. Nu se poate cere atât executarea obligației, cât și plata penalității dacă penalitatea s-a stipulat cu titlu de despăgubire în locul prestației și nu doar cu titlu de mijloc de garantare a executării obligației.

Conținutul contractelor-comandă vizate în cauză denotă că, penalitatea a fost prevăzută expres pentru cazul neachitării la scadență a costului transportării de către S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN”. Prin urmare, executarea ulterioară, cu întârziere, a obligației principale nu înlătură, prin ea însăși, dreptul creditorului de a solicita plata penalității aferente perioadei de întârziere.

În ceea ce privește argumentul apelantului referitor la stingerea dreptului de a solicita penalitatea ca urmare a achitării integrale a datoriei și a pretinsei lipse a unei rezerve exprese, Colegiul civil reține că această critică urmează a fi examinată prin prisma circumstanțelor concrete ale cauzei și a prevederilor art. 949 alin. (3) din Codul civil, invocate de apelant.

În speță, cererea de chemare în judecată a fost depusă la 19 decembrie 2024, anterior achitării integrale a datoriei, care a avut loc la 27 decembrie 2024. Prin acțiunea înaintată, intimatul a solicitat atât executarea obligației pecuniare, cât și plata penalității contractuale, indicând în mod expres clauzele contractuale pe care își întemeia pretențiile.

Astfel, din materialele cauzei rezultă că intenția intimatului de a solicita penalitatea a fost manifestată prin înaintarea acțiunii înainte de executarea tardivă a obligației principale. Împrejurarea că apelantul susține că a luat cunoștință despre pretențiile formulate abia la 29 ianuarie 2025 nu este suficientă, în circumstanțele cauzei, pentru a conduce automat la concluzia că dreptul intimatei la penalitate s-a stins, în condițiile în care cererea de chemare în judecată fusese deja înaintată, iar pretenția privind penalitatea era formulată în mod expres.

În același timp, Colegiul civil reține că susținerile referitoare la notificarea din 12 decembrie 2024, nu pot fi considerate, în lipsa dovezilor corespunzătoare, drept o confirmare certă a recepționării acesteia de către apelantă. Cu toate acestea, aprecierea dreptului la penalitate nu poate fi redusă exclusiv la existența sau inexistența dovezii de

recepționare a notificării respective, fiind necesară examinarea conduitei părților și a momentului în care a fost formulată pretenția judiciară.

Prin urmare, Colegiul civil constată că argumentul apelantei referitor la stingerea integrală a dreptului intimatei de a solicita penalitatea nu justifică respingerea în totalitate a acțiunii.

În continuarea acelorași raționamente, art. 947 din Codul civil stabilește că, (1) Clauza penală este o prevedere contractuală prin care părţile evaluează anticipat prejudiciul, stipulînd că debitorul, în cazul neexecutării obligaţiei, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun (penalitate).(2) Prin clauză penală se poate garanta numai o creanţă valabilă.(3) Penalitatea poate fi stipulată în mărime fixă sau sub forma unei cote din valoarea obligaţiei garantate prin clauza penală sau a părţii neexecutate, inclusiv sub forma unei dobînzi de întîrziere.

În contextul cadrului legal citat, Colegiul civil reține că dreptul creditorului de a solicita penalitatea convenită nu este condiționat de prezentarea unor documente contabile care să ateste cuantumul exact al prejudiciului efectiv suportat. Cu toate acestea, existența unei clauze penale nu exclude controlul judiciar asupra cuantumului acesteia, în condițiile și limitele prevăzute de lege.

Cu privire la cuantumul penalității solicitate, Colegiul civil constată că prima instanță a stabilit încasarea sumei de 98 145,55 lei, reducând penalitatea de la cuantumul de 218 335,57 lei pretins de reclamantă, pe motiv că tabelul de calcul prezentat odată cu cererea de chemare în judecată conținea erori și conducea la supraevaluarea sumei datorate.

Cu toate acestea, Colegiul civil apreciază că, deși recalcularea efectuată de prima instanță a înlăturat erorile identificate în calculul reclamantei, cuantumul penalității stabilite nu reflectă pe deplin necesitatea menținerii unui raport rezonabil de proporționalitate între consecințele neexecutării obligației contractuale și sancțiunea pecuniară aplicată debitorului.

În acest sens, Colegiul civil reține că penalitatea convenită de părți, în mărime de 0,5% pe zi din prețul transportării, reprezintă o sancțiune contractuală semnificativă, al cărei cuantum crește considerabil în raport cu durata întârzierii. Deși apelantul și-a asumat în mod liber obligația de plată și consecințele neexecutării acesteia la termen, exercitarea dreptului creditorului de a solicita penalitatea trebuie apreciată și prin prisma principiilor bunei-credințe, proporționalității și echității în raporturile civile.

Or, caracterul obligatoriu al contractului nu exclude posibilitatea intervenției instanței în vederea reducerii unei penalități atunci când sunt întrunite condițiile legale pentru aceasta. Libertatea contractuală și principiul forței obligatorii a contractului nu pot fi interpretate în sensul că orice cuantum convenit cu titlu de penalitate ar fi, în toate circumstanțele, sustras controlului judiciar.

În acest context, Colegiul civil reține că, potrivit art. 953 alin. (1) din Codul civil, penalitatea poate fi redusă în condițiile prevăzute de lege, atunci când cuantumul acesteia este disproporționat în raport cu circumstanțele relevante ale neexecutării obligației.

La aprecierea proporționalității penalității, Colegiul civil ia în considerare cuantumul obligației pecuniare restante, rata penalității convenite de părți, durata

întârzierii la plată, caracterul profesional al raporturilor contractuale, precum și faptul că obligația principală a fost executată integral la 27 decembrie 2024. Totodată, instanța ține cont de necesitatea asigurării unui echilibru între interesul legitim al creditorului de a obține consecințele contractuale ale întârzierii la plată și obligația de a evita aplicarea unei sancțiuni pecuniare excesive în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

Colegiul civil subliniază că, reducerea penalității nu are drept scop exonerarea debitorului de răspunderea contractuală și nici lipsirea creditorului de dreptul de a obține plata acesteia, ci stabilirea unui cuantum rezonabil, care să păstreze funcția de garantare a executării obligației și, în același timp, să nu conducă la impunerea unei sarcini pecuniare vădit disproporționate.

În cauza de față, penalitatea în mărime de 98 145,55 lei, stabilită de prima instanță, reprezintă o sumă considerabilă în raport cu obligația pecuniară care a constituit obiectul întârzierii, fiind necesară o reevaluare a cuantumului acesteia prin prisma tuturor circumstanțelor relevante.

În același timp, Colegiul civil nu poate admite poziția apelantului în sensul respingerii integrale a pretenției privind penalitatea, întrucât existența obligațiilor contractuale, scadența acestora și întârzierea la plată sunt confirmate prin materialele cauzei. Împrejurarea că datoria principală a fost achitată ulterior nu înlătură consecințele juridice ale întârzierii deja produse, iar dificultățile financiare invocate de apelant nu sunt suficiente, în lipsa întrunirii condițiilor legale, pentru a exclude răspunderea contractuală.

Prin urmare, Colegiul civil consideră că admiterea parțială a pretenției privind penalitatea, prin stabilirea acesteia la suma de 50 000 lei, reprezintă o soluție adecvată circumstanțelor cauzei, asigurând un echilibru rezonabil între dreptul intimatului de a obține executarea clauzei penale și necesitatea prevenirii unei sancțiuni pecuniare disproporționate.

În consecință, Colegiul civil ajunge la concluzia că hotărârea primei instanțe urmează a fi casată parțial, în partea încasării penalității, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, prin care să fie încasată de la S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX” penalitatea în sumă de 50 000 lei, iar în partea ce depășește acest cuantum, pretenția urmează a fi respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată încasate în prima instanță, Colegiul civil constată că prima instanță a soluționat în mod corect chestiunea compensării acestora. Astfel, din materialele cauzei rezultă că S.R.L. „TRANS-DIREX” a suportat cheltuieli pentru plata taxei de stat în sumă de 3 494,34 lei, fapt confirmat prin ordinul de plată nr. 1 din 16 decembrie 2024 (f.d. 5). Având în vedere admiterea parțială a acțiunii, prima instanță a dispus în mod întemeiat încasarea acestei sume de la S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX”, proporțional părții admise din pretenții.

Totodată, reclamanta S.R.L. „TRANS-DIREX” a suportat cheltuieli de asistență juridică în sumă de 7 000 lei, confirmate prin ordinul de plată nr. 1 din 17 decembrie 2024 (f.d. 6). Întrucât acțiunea a fost admisă parțial, prima instanță a dispus compensarea acestor cheltuieli în cuantum de 3 500 lei, aplicând principiul proporționalității și ținând cont de rezultatul examinării cauzei.

Colegiul civil apreciază că soluția primei instanțe privind compensarea atât a taxei de stat, cât și a cheltuielilor de asistență juridică este întemeiată, cheltuielile fiind confirmate prin înscrisurile prezentate la dosar, iar cuantumul acordat fiind stabilit în raport cu admiterea parțială a pretențiilor. Modificarea prin prezenta decizie a cuantumului penalității nu justifică, prin ea însăși, modificarea dispoziției privind cheltuielile de judecată, în lipsa unor temeiuri care să impună recalcularea acestora.

Prin urmare, Colegiul civil constată că modificarea prin prezenta decizie a cuantumului penalității acordate nu constituie un temei suficient pentru modificarea dispoziției hotărârii primei instanțe privind compensarea cheltuielilor de judecată. Întrucât cheltuielile suportate de S.R.L. „TRANS-DIREX" sunt confirmate prin înscrisurile anexate la dosar, iar cuantumul compensat a fost stabilit proporțional părții admise din pretenții, Colegiul civil consideră legală și întemeiată încasarea de la S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX" a cheltuielilor de judecată în sumă totală de 6 994,34 lei, dintre care 3 494,34 lei cu titlu de taxă de stat și 3 500 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică. În consecință, dispoziția respectivă a hotărârii primei instanțe urmează a fi menținută.

Cu referire la cheltuielile de judecată, Colegiul civil reține prevederile art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

În acest context, Colegiul civil subliniază că repartizarea cheltuielilor de judecată trebuie să reflecte soluția pronunțată asupra pretențiilor deduse judecății, acestea urmând a fi suportate de partea care a pierdut procesul, în limitele stabilite de lege și proporțional rezultatului obținut de fiecare parte.

Raportând aceste dispoziții legale la circumstanțele cauzei și ținând cont de soluția adoptată de instanța de apel asupra fondului litigiului, Colegiul civil consideră justificată încasarea de la S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX" a cheltuielilor de judecată aferente taxei de stat, în cuantum de 2.049,96 lei, sumă determinată proporțional pretențiilor admise.

Prin urmare, Colegiul civil conchide că dispoziția privind compensarea cheltuielilor de judecată urmează să fie stabilită în raport cu rezultatul examinării cauzei în apel, cu respectarea principiului proporționalității și a prevederilor art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, urmând a se încasa din contul S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN" în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX" cheltuielile de judecată reprezentând taxa de stat în sumă de 2.049,96 lei.

În consecință, Colegiul civil constată că, argumentele apelantei sunt întemeiate în partea ce vizează disproporționalitatea cuantumului penalității stabilite de prima instanță, însă nu justifică respingerea integrală a pretenției intimatei privind încasarea acesteia.

Sintetizând cele expuse, Colegiul civil conchide că, hotărârea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 6 iunie 2025, urmează a fi casată parțial în partea încasării penalității, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, prin care acțiunea înaintată de S.R.L.

„TRANS-DIREX” împotriva S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” să fie admisă parțial, cu încasarea penalității în sumă de 50 000 lei și a cheltuielilor de judecată aferente taxei de stat în sumă de 2 049,96 lei.

În conformitate cu prevederile art.385 lit. c), art.389-390 Cod de procedură civilă, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ al Curții de Apel Centru,-

d e c i d e :

Se admite cererea de apel declarată de reprezentantul S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN”, avocatul Radu Dumneanu.

Se casează parțial hotărârea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 6 iunie 2025, în partea încasării penalității și în această parte se pronunță o hotărîre nouă, după cum urmează:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată înaintată de S.R.L. „TRANS-DIREX” împotriva S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” cu privire la încasarea penalității.

Se încasează din contul S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” (IDNO 1005600001384) în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX” (IDNO 1010600012137), penalitatea aferentă întârzierii achitării plăților la scadență, conform contractelor-comandă: nr. 29/13 din 28.08.2024; nr. 30/14 din 29.08.2024; nr. 28/17 din 19.09.2024; nr. 58/37 din 24.09.2024 și nr. 11/34 din 27.09.2024, în sumă de 50 000(cincizeci mii) lei, în rest acțiunea se respinge.

Se încasează din contul S.R.L. „EXCLUSIVE GARDEN” (IDNO 1005600001384) în beneficiul S.R.L. „TRANS-DIREX” (IDNO 1010600012137), cheltuielile de judecată (taxa de stat) în sumă de 2049(două mii patruzeci și nouă) lei 96 bani.

În rest hotărârea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 6 iunie 2025, se menține.

Decizia este definitivă, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni din data comunicării deciziei integrale.

Președintele ședinței, judecătorul Ana Panov

Judecători Elena Bolocan

Svetlana Vîșcu